

בלבביפדיה עבודת השם – תמצית השיעור – גאה-גאווה דקדושה 40:44

גאה - גאווה דקדושת

תקציר השיעור

גאווה דקדושה בשורשה העמוק הוא גילוי היחידה בנפשו של האדם, ששם האדם קשור לבורא ית"ש ללא שום אמצעי כלל, לא בבחינת תורת משה, ולא בבחינת תורת משיח, אלא קשר עצמי לבורא. אך כאשר האדם משתמש רק בקשר זה לבורא ולא נקשר אליו גם דרך התורה זה השורש לכל הנפילות שבנפשו, ולכן יש להשתמש בכל האמצעים המקשרים לבורא בשביל כל לבושי נפשו, ורק בעצמיות הנפש לחיות את הקשר הישיר והעצמי אליו ית"ש ללא שום אמצעי, וזהו גילוי תורתו של משיח שמגלה שמתוך הקשר העמוק לתורה אפשר לעלות לקשר עצמי לבית"ש ולחזור לבחינת קודם חטא אדה"ר, ולזכות לזה ה' קיונו לו.

השורש העמוק של מדריגת גאווה דקדושה

שורש המילה גאה בתורה הוא בפסוק כי גָּאָה גָּאָה (שמות טו א). כידוע שהגאווה היא מיסוד האש. וישנה גאווה דקדושה בבחינת אֲנִי אֶמְלֹךְ (מלכים א' א ה). ויש גאווה דתיקון בבחינת ה' מֶלֶךְ גָּאוֹת לְבָשׁ (תהלים צג א). כעת נעסוק בעיקר בשורש העמוק של גאווה דקדושה. כח הגאווה הוא כח ההתרוממות לעלות ללמעלה, ופשוט שהמקום שאליו האדם צריך לעלות הוא מקור שורש נשמתו ששם הנשמה היא חבוקה ודבוקה בך, ובהגדרה מדויקת זה נקרא גאווה דקדושה, שזה עצם תכונת העליה ללא גבול עד אין סוף שאינה מצד האני, אלא מצד מהות הדבר שחושק לשורשו.

ידועים דברי הגמרא בסנהדרין (צט.) ר' הילל אומר אין להם משיח לישראל, שכבר אכלוהו בימי חזקיה, ופרש"י אלא הקב"ה ימלוך בעצמו ויגאלם לבדו. ופשוט הוא שנבואת הגאולה תתקיים בפועל, ושיש אורו של משיח, אך מחדש ר' הילל שפנימיות הגילוי שיהיה אין עיקרו גילוי של משיח, אלא גילוי של הקב"ה בעצמו, [עכ"פ לפרש"י, וישנם פירושים נוספים]. יתר ע"כ מבואר במדרש רבה שלעת"ל אין ישראל צריכין לתורתו של משיח, אלא אומות העולם צריכים לה, והמשיח בא בשביל לקבץ גלויות, [ולכאורה בדברי ר' הילל לפרש"י מבואר דקות נוספת שאינם צריכים לו, ולא רק לתורתו], ומבואר כאן יסוד

א (מדרש רבה בראשית-סדר ויחי-פרשה צח, ט) וז"ל אָמַר רַבִּי תַנִּין אֵין יִשְׂרָאֵל צָרִיכִין לְמַלְכוּתָא שֶׁל מֶלֶךְ הַמַּשִּׁיחִים לְעֵתִיד לְבוֹא, שְׁנַאֲמַר (ישעיה יא, י): אֵלֶּי גּוֹיִם יִדְרֹשׁ, לֹא יִשְׂרָאֵל, אִם כֵּן לָמָּה מֶלֶךְ הַמַּשִּׁיחִים בָּא וּמָה הוּא בָּא לַעֲשׂוֹת, לְכַנֵּס גְּלוּתֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְלָמַךְ לָקֵם שְׁלֹשִׁים מִצְוֹת, הֲדָא הוּא דְמַתִּיב (זכריה יא, יב): נָאמַר אֲלֵיהֶם אִם טוֹב בְּעֵינֵיהֶם וְגו'.

מוחלט וברור שיש שני סוגי קשרים של האדם עם בוראו, יש קשר לבורא דרך אמצעי, שבכללות בשית אלפי שנים זה משה, ולאחמ"כ זה משיח. ויש קשר לבורא בלי אמצעי כלל, בלי משה ובלי משיח. וכמובן שאין הכוונה זה בלא זה, דזה תלוי בחלקי נשמת האדם, בעצמיות הנשמה היא אחד עם הבורא בלי שום אמצעי, אך בכל לבושי וחלקי הנפש ישנו אמצעי של גילוי המקשר בינו לבין בוראו.

ובעומק זה נקרא גאווה דקדושה, שאינו צריך לאף אחד, דהרי הפכו שהוא בעל ענוה, הוא מקבל מכל אדם, כי מצד הקדושה האני של האדם דבוק בבורא בעצם ואין האדם נצרך לדבר אחר שיקשר אותו, כי הוא הדבר הגבוה ביותר. ואין הכוונה שהוא למעלה מהם, אלא שאינו עובר דרכם.

כאשר אדם נכנס לפנימיות נפשו הוא מתחיל להסתפק להיכן לצפות בעיקר, האם לביאת משיח [שזה אחד מ"ג עיקרים], או אליו ית"ש, וכן כשיבוא משיח בב"א האם האדם יצפה לקבל תורה ממשיח, וכשארז"ל שתורה של עוה"ז היא הבל מפני תורתו של משיח, או שהוא ירצה לקבל תורה מפומיה דקוב"ה. ברור הדבר שיש נקודה יותר פנימית מהגילוי של משיח שאלה נצפה גם אחר שיבא משיח, שזה הגילוי של הַנֶּה אֶלְקִינוּ זֶה קִינוּ לוֹ וְיִוְשְׁעֵנוּ זֶה ה' קִינוּ לוֹ נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בִּישׁוּעָתוֹ (ישעיה כה ט).

אך צריך להבין ברור דכשם שיש גאווה דקדושה כפשוטו, כך יש אדם שמעומק הגאווה דקדושה הוא מבטל את כל המדריגות הנמוכות יותר והוא פונה רק לבורא, ועי"ז הוא מגיע לקדושה, דהרי חמשה שמות יש לנפש נרנח" (נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה), וכ"א מהם נצרך לזון אותו לפי מדריגתו, ואם למשל יזון את הנפש במדריגת יחידה, נפשו תישאר יבשה וכאשר חלקי נפשו אינם מקבלים את חיותם הם אינם מקושרים לבורא, וגם פנימיות נפשו אינה יכולה להתקשר לבורא כשכל חלקי נפשו הם כעצמות יבשות. ולכן מוכרח שבשאר חלקי נפשו הוא מקושר בכל האמצעיות כולם שזה כל חלקי התורה וכל גילויי הצדיקים של כל הדורות כולם אשר כולם קשורים כשלשלת המקשרת את האדם לשורשו.

הגאווה הזאת היא כח האש דקדושה וכמו שנאמר על ביהמ"ק באש היצתי ובאש אני עתיד לבנותה (עי' בב"ק ס), ולחלק מדברי רבותינו ביהמ"ק השלישי עתיד לירד מן השמים, ובעומק על אף שכח האש שהיא עולה מתתא לעילא, ביהמ"ק השלישי ירד מעילא לתתא באש ויחזיר את האש של כל מי שהוא במדריגת ביהמ"ק ללעילא

גאה - גאוה דקדושת (המשך)

הנקיבה נבראה בכח שני מהצלע של האדם, ולכן היא נבראה מתוך **שינה** מלשון **שני**, ואצלה לא היה גילוי שלם של כח המעשה של הבורא ולכן היא היתה יותר קרובה להפריד את כח המעשה מגילוי הקב"ה.

שורש מדריגת הגאולה זה להחזיר את קומת ישראל להתקשר לבורא ללא אמצעי כלל, הכח הזה הוא **האור השלם** של הגאולה שזה למעלה מאורו של משיח. וזה גילוי היחידה בקומת נפשו של האדם, מה הוא יחיד בעליונים אף אתה – כל אחד ואחד שהשיג את גילוי היחידה, הקשר בינו לבורא הוא **יחיד** ואין לו עוד קשרים.

דברים אלו צריכים להיות ברורים בעומקם, ראשית כל בדעתו של האדם, ולאחמ"כ לברר לפי"ז את הקשר בעומק נפשו בכח הציפיה אליו ית"ש, כי בדר"כ רגילים לחבר יחד את גלוי הבורא וגילוי משיח יחדיו, אך באמת זה שני שלבים. ובהקבלה לכך, קוב"ה אוריתא וישראל חד, מצד גילוי תורתו של משיח הישראל קשור לבורא דרך התורה, אך מצד הקשר הישיר לקוב"ה נאמר אין ישראל צריכים לתורתו של משיח.

אך הגילוי הזה הוא גם יכול להיות **השורש לכל הנפילות כולם**, דכאשר מתחברים לבורא רק חיבור עצמי ולא גם דרך התורה זה נקרא תורתי עזבו ומה מגיעים לשורש כל הנפילות בנפש, שלימות הנפש שזה מה שיגלה משיח **שמתוך** חיבור עמוק והתקשרות שלימה לתורה מגלים חיבור **ישיר ועצמי** לבורא ית"ש ללא שום אמצעי, וזה מש"כ שבתשעה באב נולד משיח, שזה יום שאסור בת"ת, אך מי שחי כל ימיו בבחינת ת"ב, הוא חי חיי חורבן, במשך השנה צריך להיות בנין, ובעומק נפשו וביום אחד בשנה להיות מקושר לבורא ללא אמצעי.

הדברים הללו צריכים בירור עמוק ודק ומדוקדק במעמקי נפש האדם באופן הנכון של מדריגת ביאת משיח ובגילוי של זה ה' קיוונו לו.

יש לשים לב שתמצית זו הינה טעימה בלבד מן השיעור ופחותה באין ערוך משמיעת השיעור עצמו.

[נושאי השיעור: גאה גאוה קשר משה משיח תורה אש חטא חוה מעשה דיבור אמצעי עצמי קשר שינה שני דעת עתיד.]

שזה חיבור בעצם לבורא בלי אמצעי, זה האש של הגאולה דקדושה.

בביהמ"ק השלישי מבואר בחז"ל שגם אומות העולם יעלו אליו, אך הם ישארו רק במדריגת הקשר לבורא ע"י אמצעי, והם דברי המדרש שהוזכרו לעיל, שאומות העולם צריכים לתורתו של משיח, וכן מבואר שם שהוא יוסיף להם עוד ל' מצוות, משא"כ ישראל אינם צריכים לתורתו של משיח אלא לתורה מפומיה דקוב"ה. ומי שבכל מדריגת נפשו מצפה רק לגילוי של משיח, הוא **מצפה למדריגה של האומות**, והדברים מבהילים.

כידוע כל גילוי שעתיד להתגלות בעתיד הוא קיים בהווה בכיסוי, והמעלים עליו הוא מכח חטא עץ הדעת, **דעת** אותיות **עתיד**, כלומר מה שהיה בהווה הפך להיות עתיד, [כל יום הפך לאלף שנים]. אך מצד מדריגת קודם החטא כמבואר ברמח"ל שמדריגה זו קיימת אך נתכסתה ע"י חטאו של אדה"ר, אך זה קיים בעומק נפשו של האדם, וביד האדם לבקוע למקום הפנימי של קודם החטא, ושם האדם דבק בבורא ללא אמצעי כלל כאדה"ר קודם החטא. וע"י חטא עץ הדעת נגרם שהדעת היא האמצעי בין הנברא לבורא, שזה בחינת משה רבנו שהוא הדעת.

הבריאה נבראה כידוע במאמרו של הקב"ה, ויאמר ויעש, האמירה הפכה לעשייה בפועל, אך בשונה בבריאת האדם נאמר **נַעֲשֶׂה אָדָם**, שהקב"ה עשה אותו בפועל ולא רק באמירה, וזה בשביל שכח המעשה של האדם יהיה מחובר לבית"ש בגילוי, בשונה משאר הבריאה שכח הדיבור שבה שזה האותיות שבה הם מחוברים לבורא בגילוי, אך כח המעשה שבהם אינו מחובר בגילוי לבורא, אך ע"י שחיה נַתַּחַם מִפְּרִי וְנֹאכַל ע"י מעשה העבירה התנתק כח המעשה מהחיבור לבורא בגילוי ונתכסה, וזהו שמבואר בחז"ל (בראשית רבה פרשה מד) לא נִתְּנוּ הַמַּצּוֹת אֶלָּא לְצַרֵּף בֵּהֶן אֶת הַבְּרִיּוֹת, שמלבד כפשוטו שזה מלשון לזכך, בעומק הכוונה לצרף את המעשים למעשיו של הבית"ש ולקיים מה הוא אף אתה במדריגת המעשים ולא רק במידות, זה עומק החילוק בין קודם ללאחר החטא.

וזה בעומק מש"כ על ימות משיח וְהָגִיעוּ שָׁנִים אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵין לִי בָהֶם חֶפֶץ (קהלת יב א) שבפשטות מכח ריבוי הדעת שיהיה ידיעה שלימה וממילא לא תהיה בחירה, אך בעומק כמש"נ שמדריגת המעשה תשוב להתחבר לבורא בגילוי וממילא כל המעשים יהיו גילוי של מעשי הבורא בעצמו, ולא יהיה גילוי של הבחירה של האדם.

ובהגדרה מסויימת בדקי דקות תחילת החטא נעשה דיקא ע"י מעשיה של חוה, כי האדם הוא מעשה ידיו של הקב"ה בעצמו, אך